

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CONSTANȚA

Primit la 25.06.2021
Dispune înregistrarea sesizării și publicarea
pe pagina de internet a Î.C.C.J. Dispune comunicarea
sesizării către prezidiul secțiilor 51/511
SCAT
pentru punct de vedere privind completarea completului.
Termen în vederea tragerii la sorți 27.06.2021
cu = 15

Operator de date cu caracter
Constanța, str. Traian nr. 35C; cod
Adresă e-mail: ca.con
Tel: 0241/606.591; Fax: 0241/616.003

Nr. 2985/38/2/22 iunie 2021

ROMÂNIA	
Înalta Curte de Casație și Justiție	
Secții Unite	
Intrare dosare <u>212</u>	nr. <u>14</u>
Anul <u>2021</u> luna <u>06</u> ziua <u>25</u>	

FL

Către,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Doamnei Președinte - judecător Corina Alina CORBU

Vă facem cunoscut că prin Hotărârea nr. 14 din data de 14 iunie 2021 (art. 4) Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța, conform art. 21 pct. 2 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin H.C.S.M. nr. 1375/2015 și art. 514 Cod procedură civilă, a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu un recurs în interesul legii pentru unificarea practicii judiciare cu privire la următoarea problemă de drept: „*Interpretarea art. 382 lit. h) și a art. 536 din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, a art. 1 lit. p) teza I din Legea nr. 62/2011 a dialogului social și a art. 23 alin. 1 și 6 din Legea nr. 550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române, urmând a statua căror secții sau completuri specializate din cadrul tribunalelor le aparține competența materială funcțională de soluționare în primă instanță a cauzelor având ca obiect obligarea instituțiilor publice din cadrul Jandarmeriei Române la plata unor drepturi salariale către personalul militar al acestora: celor specializate în materia conflictelor de muncă sau celor specializate în materia contenciosului administrativ.*”

În conformitate cu dispozițiile art. 19 pct. 1 lit. k din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin H.C.S.M. nr. 1375/2015, desemnează pe domnul judecător Stănescu-Sas Mihail în vederea susținerii recursului în interesul legii în fața completului Înaltei Curți de Casație și Justiție.

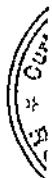
În consecință, vă înaintăm alăturat propunerea de promovare a recursului în interesul legii formulată de către Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța, însoțită de hotărârile judecătorești, pe care le anexăm în xerocopie.

Alăturat, vă înaintăm și extrasul Hotărârii nr. 14 din 14 iunie 2021 a Colegiului de conducere (art. 4 din hotărâre).

Cu deosebită considerație,

PREȘEDINTE,

Judec

PRIM GREFIER

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CONSTANȚA

Doamnei Președinte a Înaltei Curți de Casație și Justiție,

În baza art. 514 C. proc. civ., subscrisul Colegiul de Conducere al Curții de Apel
Constanța formulăm

RECURS ÎN INTERESUL LEGII

În practica judiciară s-a constatat că nu există puncte de vedere unitare asupra următoarei probleme de drept legate de competența materială procesuală, cu privire la care solicităm pronunțarea unei decizii în interesul legii:

Interpretarea art. 382 lit. h) și a art. 536 din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, a art. 1 lit. p) teza I din Legea nr. 62/2011 a dialogului social și a art. 23 alin. 1 și 6 din Legea nr. 550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române, urmând a statua căror secții sau completuri specializate din cadrul tribunalelor le aparține competența materială funcțională de soluționare în primă instanță a cauzelor având ca obiect obligarea instituțiilor publice din cadrul Jandarmeriei Române la plata unor drepturi salariale către personalul militar al acestora: celor specializate în materia conflictelor de muncă sau celor specializate în materia contenciosului administrativ.

I. Cadrul legal:

1. Art. 382 lit. h) din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, intitulat „Categorii de personal bugetar cărora nu li se aplică prevederile privind funcționarii publici” - „Prevederile prezentului titlu nu se aplică următoarelor categorii de personal bugetar: [...] h) *personalul militar*”.

2. Art. 536 din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ (care reproduce art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în prezent abrogată) - „Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe”.

3. Art. 1 lit. p) teza I din Legea nr. 62/2011 a dialogului social - Conflictul individual de muncă se definește ca fiind „conflictul de muncă ce are ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații care decurg din contractele individuale și colective de muncă ori din acordurile colective de muncă și *raporturile de serviciu ale funcționarilor publici*, precum și din legi sau din alte acte normative”.

4. Art. 23 alin. 1 și 6 din Legea nr. 550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române - „(1) Personalul Jandarmeriei Române se compune din personal militar și personal contractual. [...] (6) Personalul contractual este supus reglementărilor din legislația muncii, în măsura în care prin prezenta lege nu se dispune altfel.”

II. Prezentarea problemei de drept:

Sub regimul OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, în cadrul soluționării unor conflicte de competență, instanțele s-au pronunțat în mod neunitar asupra problemei competenței materiale procesuale de soluționare a cauzelor în care personalul militar al Jandarmeriei Române solicită obligarea unor instituții publice din cadrul Jandarmeriei Române (unitatea militară în cadrul căreia au funcționat și instituții ierarhic superioare) la plata unor drepturi salariale: unele instanțe au stabilit competența secțiilor sau a completurilor specializate în materia conflictelor de muncă, în vreme ce alte instanțe au stabilit competența celor specializate în materia contenciosului administrativ.

Prin decizia în interesul legii nr. 10/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a stabilit, „[î]n interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 23 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române, cu

modificările și completările ulterioare, art. 20 din Legea nr. 121/1996 privind organizarea și funcționarea Corpului Pompierilor Militari, cu modificările ulterioare, art. 15 alin. (2) și (3), art. 16, art. 17 și art. 18 din Ordonanța Guvernului nr. 88/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru situații de urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 363/2002, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 2 alin. (2) teza întâi, art. 5 alin. (1) lit. f) și g) și art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1, art. 4-6 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, [că] sunt de competența instanțelor de contencios administrativ litigiile având ca obiect drepturile bănești solicitate de jandarmii din cadrul inspectoratului de jandarmi județean și pompierii din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, personal militar având statutul de cadre militare (ofițeri, maiștri militari și subofițeri) care își desfășoară activitatea în baza unor raporturi de serviciu, specifice funcționarilor publici cu statut special.

Astfel cum rezultă din par. 99 al acestei decizii, soluția de mai sus a rezultat, „[o]dată calificate raporturile juridice deduse judecății ca fiind raporturi de serviciu, prin efectul dispozițiilor art. 109 din Legea nr. 188/1999”.

Ulterior, a intervenit un eveniment legislativ a cărui relevanță a fost interpretată neunitar de către instanțe: Legea nr. 188/1999 a fost abrogată prin OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, care a reglementat statutul funcționarilor publici prin titlul II din partea a VI-a.

În cadrul acestui titlu II din partea a VI-a, art. 536 a reprodus conținutul vechiului art. 109 din Legea nr. 188/1999.

În același timp, art. 382 lit. h) a prevăzut că prevederile acestui titlu II din partea a VI-a (care cuprinde art. 369-537) nu se aplică în cazul personalului militar. Art. 536 face parte din titlul II din partea a VI-a.

Sensul evident al art. 382 din OUG nr. 57/2019 este că statutul general al funcționarilor publici prevăzut de titlul II din partea a VI-a nu se aplică anumitor categorii de „personal bugetar” (funcționari publici sau salariați), ale căror raporturi de serviciu sau de muncă sunt reglementate prin statute speciale.

În cazul personalului militar, statutul acestora este reglementat de Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, care nu conține însă o normă generală de competență materială procesuală.

Statutul personalului (militar și contractual al) Jandarmeriei Române face și obiectul unei reglementări speciale prin Legea nr. 550/2004, al cărei art. 23 alin. 6 prevede că „[p]ersonalul contractual este supus reglementărilor din legislația muncii”, dar tot nu conține o normă generală de competență materială procesuală aplicabilă celeilalte categorii de personal, anume personalului militar.

O normă generală poate fi dedusă din art. 1 lit. p) teza I din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, care definește conflictul individual de muncă drept „conflictul de muncă ce are ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații *care decurg din contractele individuale și colective de muncă ori din acordurile colective de muncă și raporturile de serviciu ale funcționarilor publici*, precum și din legi sau din alte acte normative”. – s.n.

Astfel, un litigiu privind raportul de serviciu al funcționarilor publici este un conflict individual de muncă, pentru soluționarea căruia sunt competente secțiile sau completurile specializate în soluționarea conflictelor de muncă prevăzute de art. 36 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, *cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel*.

Se pune așadar problema dacă efectul art. 382 lit. h) din OUG nr. 57/2019 constă în înlăturarea aplicabilității generale a art. 536 din același act normativ și astfel în deducerea conflictelor de muncă privind raporturile de serviciu ale personalului militar jurisdicției muncii sau, dimpotrivă, dacă această prevedere legală nu înlătură aplicabilitatea art. 536, caz în care aceste conflicte de muncă ar fi supuse jurisdicției administrative.

III. Orientările jurisprudențiale divergente:

I. Unele instanțe au stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea secțiilor sau a completurilor specializate în materia conflictelor de muncă din cadrul tribunalelor:

1. Curtea de Apel Alba Iulia, s. caf., s. 18/3.02.2021¹:

„Este real că prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 10/16.04.2018 prin care a fost soluționat recursul în interesul legii, s-a reținut că în privința cadrelor militare, dispozițiile art. 109 din Legea nr. 188/1999 sunt aplicabile cu titlu de drept comun.

¹ <http://rolii.ro/hotarari/602dd82ee49009bc0d000038>

Cu toate acestea, ulterior acestei Decizii, prin art. 382 lit. h) din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, aflat în vigoare la data sesizării instanței, s-a stabilit că personalului militar nu i se aplică prevederile privind funcționarii publici.

Prin urmare, prevederile titlului II - „Statutul funcționarilor publici” al Codului administrativ nu sunt aplicabile personalului militar.

În aceste condiții, după intrarea în vigoare la data de 5 iulie 2019 a Codului administrativ, competența de soluționare a litigiilor care privesc raporturile de muncă ale cadrelor militare revin spre competență soluționare instanțelor specializate în materia dreptului muncii, în lipsa altor prevederi legale contrare.”

În același sens: Curtea de Apel Alba Iulia, s. caf, sentința civilă nr. 19/3.02.2021².

2. Curtea de Apel Constanța, s. I civ., sentința civilă nr. 11/FCM/20.10.2020:

„1. Prin decizia în interesul legii nr. 5/2018, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că „ajutorul acordat la trecerea în rezervă sau direct în retragere, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu nu este un drept de asigurări sociale, ci este un drept asociat prestării unei anumite activități în temeiul unui raport de muncă sau de serviciu. Natura juridică a acestui ajutor este interpretată a fi aceea a unui drept de natură salarială sau asimilat acestuia, deoarece derivă dintr-un raport de muncă sau de serviciu, care a încetat” (par. 62 și 63). „Aceste drepturi au fost incluse în Legea-cadru nr. 284/2010, fiind elemente de remunerație având legătură indirectă cu raportul de muncă/de serviciu și salariul cuvenit, cu natură juridică a unui drept asociat prestării unei anumite activități (par. 68). Față de cele expuse mai sus rezultă că instanțele care au soluționat litigiile în considerarea raportului de serviciu în care s-au aflat părțile, conform art. 109 din Legea nr. 188/1999, au procedat corect” (par. 69).

2. Prin decizia în interesul legii nr. 10/2018, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit că „sunt de competența instanțelor de contencios administrativ litigiile având ca obiect drepturile bănești solicitate de jandarmii din cadrul inspectoratului de jandarmi județean și pompierii din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, personal militar având statutul de cadre militare (ofițeri, maiștri militari și subofițeri) care își desfășoară activitatea în baza unor raporturi de serviciu, specifice funcționarilor publici cu statut special”. În acest sens, s-a reținut că „[o]dată calificate raporturile juridice deduse judecății ca fiind raporturi de serviciu, prin efectul dispozițiilor art. 109 din Legea nr. 188/1999, se poate concluziona în sensul că litigiile care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public

² <http://rolii.ro/hotarari/602dd82ee49009bc0d00003c>

- în concret, acestea au ca obiect drepturile bănești solicitate de jandarmii din cadrul inspectoratului de jandarmi județean și pompierii din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență - sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului” (par. 99).

3. Aceste două soluții de unificare a practicii judiciare, bazate pe art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, nu mai sunt de actualitate odată cu abrogarea acestei prevederi legale prin art. 597 alin. 2 lit. b) din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, care a intrat în vigoare la 5.07.2019.

4. Potrivit art. 382 lit. h) din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, intitulat „Categorii de personal bugetar cărora nu li se aplică prevederile privind funcționarii publici”, „[p]revederile prezentului titlu nu se aplică următoarelor categorii de personal bugetar: [...] h) personalul militar”. Prin urmare, personalului militar nu i se aplică art. 536 din același act normativ (care reproduce art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici), potrivit căruia „[c]auzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe”.

5. Prin decizia Curții Constituționale nr. 34/2016 s-a reținut că militarii formează „o categorie specială de funcționari publici” (par. 26).

6. Prin urmare, militarii sunt funcționari publici cărora nu li se aplică statutul funcționarilor publici prevăzut de Titlul II din Codul administrativ. Statutul acestora este prevăzut de Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, care nu cuprinde prevederi speciale referitoare la competența instanțelor de a soluționa litigii privind raportul de serviciu al militarilor.

7. Potrivit art. 1 lit. p) teza I din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, conflictul individual de muncă se definește ca fiind „conflictul de muncă ce are ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații care decurg din contractele individuale și colective de muncă ori din acordurile colective de muncă și raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, precum și din legi sau din alte acte normative”.

8. Așadar, în regulă generală, litigiile având ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații care decurg din raporturile de serviciu ale funcționarilor publici sunt conflicte individuale de muncă. Pentru soluționarea acestora au fost constituite completuri specializate, potrivit art. 36 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, care în cadrul Tribunalului Constanța funcționează în cadrul Secției I civile.

9. În același timp, art. 536 din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, potrivit căruia „[c]auzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe”, se aplică în principiu tuturor raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici, cu excepția celor pentru care se prevede contrariul în cadrul art. 382, iar statutele prevăzute în legi speciale nu prevăd la rândul lor competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului. Așa cum s-a reținut mai sus la punctele 4 și 6, norma de competență materială și procesuală prevăzută de art. 536 din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ nu se aplică și în privința personalului militar, potrivit art. 382 lit. h) din același act normativ, după cum nici Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare nu cuprinde o normă specială de competență materială și/sau procesuală.

10. Din analiza prevederilor legale citate mai sus la punctele 7 și 9, rezultă că *art. 1 lit. p) teza I din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, coroborat cu art. 36 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, constituie dreptul comun aplicabil litigiilor privind raporturile de serviciu ale funcționarilor publici*. De la această normă generală derogă norma specială prevăzută de art. 536 din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, care conferă competența de soluționare a litigiilor privind raporturile de serviciu ale funcționarilor publici în favoarea secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția unora dintre acestea, între care se află și raporturile de serviciu ale personalului militar. Este adevărat că art. 536 din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ prezintă la rândul său un caracter de generalitate, dar acesta se manifestă numai în raport cu excepțiile expres prevăzute la art. 382, în timp ce păstrează caracter special în raport cu art. 1 lit. p) teza I din Legea nr. 62/2011 a dialogului social, coroborat cu art. 36 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară. Altfel spus, *excepției de la excepție i se aplică regula*; litigiilor privind raporturile de serviciu ale militarilor, exceptate de la jurisdicția specială de contencios administrativ, li se aplică jurisdicția generală a muncii.

11. Nu s-ar putea reține că regula generală de competență materială procesuală a instanțelor de a soluționa cauzele privind raporturile de serviciu ale personalului militar, reflectată în cuprinsul deciziilor în interesul legii nr. 5/2018 și nr. 10/2018, pronunțate în considerarea art. 109 din Legea 188/1999, ar rămâne aplicabilă și în contextul OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, întrucât între vechea reglementare și cea nouă există o diferență esențială. Art. 109 din Legea nr. 188/1999 se aplica și personalului militar întrucât nici art. 6 și nici vreo altă normă din această lege nu prevedeau că dispozițiile ei nu se aplică

personalului militar. În schimb, art. 382 lit. h) din OUG nr. 57/2019 prevede expres că dispozițiile titlului din care face parte inclusiv art. 536 nu se aplică personalului militar. Prin urmare, nu mai există nicio legătură între personalul militar și norma de competență materială procesuală a instanțelor de contencios administrativ prevăzută de art. 536 din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ.” – s.n.

3. Curtea de Apel Constanța, s. II civ. caf, sentința civilă nr. 96/13.07.2020³ (cauza privește militari din cadrul Ministerului Apărării Naționale, dar argumentele sunt aplicabile în cazul personalului militar din cadrul Jandarmeriei Române):

„Noutatea pe care o aduce OUG 57/2019 este aceea că, în privința funcționarilor publici cu statut special - calitate care a fost stabilită în nenumărate rânduri de către ÎCCJ dar și de către Curtea Constituțională - , categorie în care intră militarii, se specifică expres că legislația specifică funcționarilor publici nu se aplică (cu excepția prevăzută de art. 35¹² din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare). Astfel, deși nu se specifică legislația aplicabilă, se specifică expres care legislație nu este aplicabilă.

În consecință, în privința acestora sunt aplicabile normele generale specifice raporturilor de muncă /serviciu, respectiv Codul muncii, așa cum rezultă și din legea dialogului social –legea 62/2011 - respectiv art. 1 lit. n) care definește conflictul de muncă ca fiind „ conflictul dintre angajați și angajatori privind interesele cu caracter economic, profesional sau social ori drepturile rezultate din desfășurarea raporturilor de muncă sau de serviciu . Conflictele de muncă pot fi colective sau individuale”; art. 1 lit. p) care definește conflictul individual de muncă ca fiind „conflictul de muncă ce are ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații care decurg din contractele individuale și colective de muncă ori din acordurile colective de muncă și raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, precum și din legi sau din alte acte normative.”

4. Curtea de Apel Bacău, s. I civ., sentința civilă nr. 4/CC/21.01.2021:

„Potrivit art. 23 alin. (1) din Legea nr. 550/2004, „Personalul Jandarmeriei Române se compune din personal militar și personal contractual.”, iar potrivit alin. (2), „Personalul militar al Jandarmeriei Române este format din: cadre militare, elevi ai instituțiilor militare de învățământ, soldați și gradați profesioniști, militari în termen și militari cu termen redus.”; în alin. (3) se prevede că „(3) Cadrelor militare din Jandarmeria Română li se aplică dispozițiile

³ <http://rolii.ro/lorarari/5f0fb29be49009c419000042>

Legii nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare.” Potrivit art. 27 alin. (1) din aceeași lege, „În realizarea atribuțiilor ce îi revin, potrivit legii, personalul militar al Jandarmeriei Române este investit cu exercițiul autorității publice.”

În interpretarea și aplicarea (între altele) a acestor dispoziții, raportat la art. 2 alin. (2) teza întâi, art. 5 alin. (1) lit. f) și g) și art. 109 din Legea nr. 188/1999 și art. 1, art. 4 - 6 din Legea nr. 80/1995, prin Decizia nr. 10/2018, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii a decis că sunt de competența instanțelor de contencios administrativ litigiile având ca obiect drepturile bănești solicitate de jandarmii din cadrul inspectoratului de jandarmi județean și pompierii din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, personal militar având statutul de cadre militare (ofițeri, maiștri militari și subofițeri) care își desfășoară activitatea în baza unor raporturi de serviciu, specifice funcționarilor publici cu statut special.

În ceea ce privește statutul personalului militar, mai exact al cadrelor militare, dat fiind faptul că dispozițiile legale care-l reglementează nu s-au modificat, considerentele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție în Decizia nr. 10/2018, în paragrafele 83 - 94 – referitoare la particularitățile raporturilor de serviciu ale acestei categorii de personal, investit expres prin lege cu exercițiul autorității publice și la ocuparea, cu titlu profesional, a unei funcții care nu poate fi decât publică – își păstrează pe deplin valabilitatea.

Însă, deși art. 109 din Legea nr. 188/1999 a fost preluat în Codul administrativ (art. 536), având în vedere și dispozițiile art. 518 din Codul de procedură civilă, considerentele Deciziei nr. 10/2018 și dezlegarea dată prin dispozitivul acestei decizii în ceea ce privește instanța competentă să soluționeze litigiile având ca obiect drepturile bănești solicitate de jandarmi trebuie considerate ca fiind înlăturate ca urmare a abrogării, prin Codul administrativ, a Legii nr. 188/1999, dar, mai ales, ca efect al dispozițiilor art. 370 alin. (4) și art. 382 din acest cod; aceste din urmă dispoziții sunt integrate titlului II „Statutul funcționarilor publici” al Părții a VI-a a Codului administrativ „Statutul funcționarilor publici, prevederi aplicabile personalului contractual din administrația publică și evidența personalului plătit din fonduri publice” (această parte mai conține două titluri: titlul I „Dispoziții generale” și titlul III „Personalul contractual din autoritățile și instituțiile publice”).

Astfel, potrivit primului text, „Stabilirea posturilor în regim de funcție publică este obligatorie, în măsura în care sunt îndeplinite activități prevăzute la alin. (1) - (3), cu excepția posturilor aferente personalului din categoriile prevăzute la art. 382 lit. c), h) și i), precum și a

posturilor din cadrul autorităților autonome, pentru care categoriile de personal sunt stabilite prin legislația specială.” (s.n.)

Art. 382 reglementează categoriile de personal bugetar cărora nu li se aplică prevederile privind funcționarii publici, prevăzând: „Prevederile prezentului titlu nu se aplică următoarelor categorii de personal bugetar: [...] h) personalul militar; [...]”.

Titlul II cuprinde articolele numerotate de la art. 369 până la art. 537, astfel că art. 536 aparține titlului II. Art. 536 reglementează competența de soluționare a cauzelor care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public, după cum urmează: „Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe.”

Chiar dacă dispozițiile similare ale art. 109 din Legea nr. 188/1999 au primit interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 10/2018, în sensul avut în vedere de Secția I civilă a Tribunalului Bacău, art. 382 lit. h) din Codul administrativ exclude aplicarea dispozițiilor titlului II al părții a VI-a a codului, personalului militar. Categoria de „personal militar” include, potrivit art. 23 alin. (2) din Legea nr. 550/2004, și cadrele militare la care s-a referit Înalta Curte de Casație și Justiție în decizia nr. 10/2018.

Prin urmare, în privința personalului militar, competența instanței de contencios administrativ nu mai poate fi reținută în baza art. 536 din Codul administrativ. Nici prin Legea nr. 550/2004 și nici prin Legea nr. 80/1995 nu este prevăzută, cu caracter general, competența instanței de contencios administrativ în soluționarea litigiilor având ca obiect raportul de serviciu al cadrelor militare. O competență specială a instanței de contencios administrativ este prevăzută de art. 3511, art. 3512 și art. 3514 din Legea nr. 80/1995 doar în ceea ce privește contestarea sancțiunilor disciplinare; derogatorie fiind, această competență nu poate fi extinsă la toate litigiile privind raporturile de serviciu ale cadrelor militare.

În aceste condiții, devin aplicabile dispozițiile dreptului comun, respectiv cele ale art. 1 alin. (2) și art. 278 alin. (2) din Codul muncii. Potrivit acestor dispoziții, Codul muncii se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale, numai în măsura în care acestea nu conțin dispoziții specifice derogatorii (art. 1 alin. 2), prevederile acestui cod aplicându-se cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective. În plus, se are în vedere și definiția conflictului individual de muncă dată prin art. 1 lit. p) din Legea dialogului social nr. 62/2011; această noțiune este semnificată, în teza I, ca fiind „conflictul

de muncă ce are ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații care decurg din contractele individuale și colective de muncă ori din acordurile colective de muncă și raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, precum și din legi sau din alte acte normative.”

Concluzionând, competența de soluționare a litigiului având ca obiect acordarea de drepturi bănești cuvenite în baza raportului de serviciu al reclamantilor cade în competența instanței de drept comun în materia conflictelor individuale de muncă, conform art. 269 din Codul muncii și art. 208 și 210 din Legea nr. 62/2011.”

5. Curtea de Apel București, s. VII cmas, sentința civilă nr. 14/22.02.2021⁴:

„În speță litigiul are ca obiect răspunderea patrimonială a reclamantei, în calitate de militar, în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

Așadar, reclamantul nu are calitatea de funcționar public, pentru a-i fi aplicabile prevederile Legii 554/2004 sub aspectul competenței de soluționare a cauzei, ci de militar, fiind exclusă în mod expres competența de soluționare a secțiilor de contencios administrativ de către Codul administrativ, astfel încât în cauză sunt aplicabile prevederile art. 266 -269 din Codul muncii și prevederile art. 208 și următoarele din Legea 62/2011.”

6. Curtea de Apel Constanța, s. I civ., sentința civilă nr. 17/CM/3.11.2020:

„9. Prin raportare la considerentul decisiv din paragraful 82 al deciziei în interesul legii nr. 10/16.04.2018, se constată că, în vederea aplicării normei atributive de competență cuprinse în art. 109 din Legea nr. 188/1999 în privința litigiilor vizând raporturile de serviciu ale cadrelor militare – funcționari publici militari cu statut special (Legea nr. 80/1995) – inclusiv celor vizând drepturile salariale ale acestora, era necesară, sub imperiul Legii nr. 188/1999, reglementarea-cadru anterioară în materia funcției publice și a funcționarilor publici, îndeplinirea mai multor condiții cumulative enumerate în paragraful 82 al antemenționatei decizii, printre care și condiția negativă a neinclunderii acestei categorii de personal în enumerarea din cadrul art. 6 din Legea nr. 188/1999, text de lege care cuprindea categoriile de personal, inclusiv purtători ai puterii publice, precum magistrații - menționați în lit. c din art. 6 și calificați drept parte în cadrul unui raport de muncă sui generis prin decizia în interesul legii nr. 14/18.02.2008 - cărora, însă, ca urmare a voinței legiuitorului nu li se aplicau prevederile acestui act normativ, prevederi care, în absența acestei norme exprese de

⁴ <http://rolii.ro/hotarari/609b34c7e49009d0050000b5>

excludere de la aplicare, li s-ar fi aplicat și magistraților, cu titlu de drept comun, în completarea reglementării speciale aplicabile acestora.

10. De lege lata, norma corespondentă fostului articol 6 din Legea nr. 188/1999 și aplicabilă prezentei cauze în temeiul art. 24 din Codul de procedură civilă este art. 382 din Codul administrativ, care, în cuprinsul literei h, prevede că dispozițiile Titlului al II-lea, în cuprinsul căruia este situată și norma atributivă de competență în materia contenciosului funcției publice, anume art. 536, nu se aplică personalului militar, această categorie juridică, astfel cum s-a statuat în cuprinsul paragrafului 90 al deciziei în interesul legii nr. 10/16.04.2018, înglobând-o și pe cea de cadru militar, în a cărei sferă de cuprindere se încadrează și reclamantul din prezenta cauză.

11. Față de abrogarea, pe data intrării în vigoare a Codului administrativ, respectiv 05.07.2019, a normei cuprinse în art. 109 din Legea nr. 188/1999, aceasta fiind norma interpretată prin decizia în interesul legii nr. 10/16.04.2018, este evident că, din punct de vedere formal, sunt incidente dispozițiile art. 518 teza a II-a din Codul de procedură civilă, antemenționata decizie în interesul legii încetându-și aplicabilitatea consecutiv abrogării normei juridice interpretate prin aceasta.

12. Cu toate acestea, se poate pune în discuție dacă, ulterior abrogării normei juridice astfel interpretate, argumentele care au fundamentat adoptarea acelei soluții se transpun în mod egal și în interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale din noua reglementare, corespondente celor conținute de reglementarea anterioară și interpretate prin decizia în interesul legii care, în mod formal, față de abrogarea prevederii legale interpretate prin aceasta, și-a încetat aplicabilitatea.

13. În referire la această chestiune, Curtea reține că, și ulterior abrogării art. 109 din Legea nr. 188/1999, considerentele decisive din cuprinsul deciziei în interesul legii nr. 10/16.04.2018, redate în precedent și privitoare la calitatea de funcționari publici militari, având un statut special, a cadrelor militare, își mențin pe deplin valabilitatea, întrucât normele juridice pe care această concluzie a fost fundamentată, în principal, art. 16 alin. (3) din Constituția României și Legea nr. 80/1995, au rămas în vigoare și ulterior evenimentului legislativ antemenționat.

14. Cu toate acestea, Curtea constată că prin menționarea în cuprinsul literei h a art. 382 din Codul administrativ a personalului militar, care include și categoria cadrelor militare, drept categorie de personalul căreia dispozițiile din cuprinsul Titlului al II-lea – Statutul funcționarilor publici al Părții a VI-a a Codului administrativ nu i se aplică, s-a produs o schimbare de optică a legiuitorului în privința regimului juridic aplicabil cadrelor militare,

funcționari publici militari cu statut special, în sensul că acestora, deși sub imperiul reglementării anterioare li se aplica, în completarea reglementării speciale conținute în Legea nr. 80/1995, legea-cadru în materia funcției publice – Legea nr. 188/1999, de lege lata, sub imperiul Codului administrativ, nu li se mai aplică, în completarea reglementării speciale, normele generale din materia funcției publice conținute în Codul Administrativ – Partea a VI-a – Titlul al II-lea, deci nici norma atributivă de competență înscrisă în art. 536 din acest act normativ, privitoare la competența materială procesuală de soluționare în primă instanță a litigiilor vizând raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, ci li se aplică, în temeiul art. 1 alin. 2 și al art. 278 alin. 1 din Codul muncii, în completare, dispozițiile acestui act normativ:

Art. 1 (2) Prezentul cod se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale, numai în măsura în care acestea nu conțin dispoziții specifice derogatorii.

Art. 278 (1) Prevederile prezentului cod se aplică cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective.

15. Conchizând, Curtea constată că rațiunile care au fundamentat adoptarea dezlegării din cuprinsul deciziei în interesul legii nr. 10/16.04.2018 nu subzistă și sub imperiul noii reglementări în materie, astfel, dacă sub imperiul reglementării anterioare, cadrele militare, funcționari publici militari cu statut special, nu erau expres excluse, prin art. 6 din Legea nr. 188/1999, de la aplicarea reglementării-cadru în materia funcției publice, această situație fundamentând concluzia potrivit căreia reglementarea-cadru în materie le era aplicabilă și acestora în completarea reglementării-speciale (Legea nr. 80/1995), adică în privința chestiunilor nereglementate de aceasta, de lege lata, sub imperiul Codului administrativ, art. 382 lit. h din acesta exclude în mod expres de la aplicarea reglementării-cadru în materia funcției publice conținute în acest act normativ categoria cadrelor militare, funcționari publici militari cu statut special și de lege lata, situație în care se constată că dezlegarea instanței supreme din cuprinsul deciziei în interesul legii nr. 10/16.04.2018 nu poate fi aplicată, mutatis-mutandis, și sub imperiul Codului administrativ, întrucât nu se identifică identitatea de rațiune (de reglementare), pentru a fi incidentă identitatea de soluții juridice.

16. În același sens, cât timp dispozițiile art. 382 lit. h din Codul administrativ exclud în mod expres de la aplicarea întregului Titlu al II-lea al Părții a VI-a a Codului administrativ, deci și a normei atributive de competență înscrise în art. 536 din același act normativ, categoria cadrelor militare, se constată că nu poate fi acceptată o interpretare contra legem în

sensul că dispoziția atributivă de competență înscrisă în art. 536 din Codul administrativ ar fi, totuși, aplicabilă în vederea determinării competenței materiale de soluționare în primă instanță a litigiilor vizând derularea raporturilor juridice de muncă, neîntemeiate pe un contract individual de muncă, ci pe un act administrativ de numire în funcție, ale cadrelor militare, inclusiv celor vizând drepturile salariale ale acestora.

17. Potrivit art. 266 din Codul muncii, jurisdicția muncii are ca obiect soluționarea conflictelor de muncă cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale sau, după caz, colective de muncă prevăzute de prezentul cod, precum și a cererilor privind raporturile juridice dintre partenerii sociali, stabilite potrivit prezentului cod.

18. De asemenea, potrivit art. 1 lit. p din Legea nr. 62/2011 a dialogului social: „În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: p) conflict individual de muncă - conflictul de muncă ce are ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații care decurg din contractele individuale și colective de muncă ori din acordurile colective de muncă și raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, precum și din legi sau din alte acte normative.” Potrivit art. 208 din același act normativ, conflictele individuale de muncă se soluționează în primă instanță de către tribunal.

19. Potrivit art. 36 alin. 3 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară: „În cadrul tribunalelor funcționează, în raport cu complexitatea și numărul cauzelor, secții sau, după caz, completuri specializate pentru cauze civile, cauze cu profesioniști, cauze penale, cauze cu minori și de familie, cauze de contencios administrativ și fiscal, cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, insolvență, concurență neloială sau pentru alte materii, precum și completuri specializate pentru cauze maritime și fluviale.”

20. Pentru considerentele expuse în precedent, față de calitatea reclamantului de cadru militar (jandarm), în temeiul art. 382 lit. h din Codul administrativ, al art. 1 alin. 2 și art. 278 alin. 1 din Codul muncii cu referire la art. 1 lit. p și art. 208 din Legea nr. 62/2011 și al art. 36 alin. 3 din Legea nr. 304/2004, și față de obiectul litigiului: drepturi salariale, deci conflict individual de muncă vizând exercitarea unor drepturi și îndeplinirea unor obligații decurgând din raporturi de serviciu ale unei categorii de funcționari publici căreia nu i se aplică Statutul funcționarilor publici – Titlul al II-lea al Părții a VI-a a Codului administrativ, Curtea constată că îi revine completului specializat pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale din cadrul Secției I Civile a Tribunalului Constanța competența materială procesuală de soluționare în primă instanță a cauzei, urmând a se dispune soluționarea conflictului negativ de competență în acest sens.”

7. Curtea de Apel Constanța, s. I civ., sentința civilă nr. 19/CM/10.11.2020:

„Este adevărat că în art.536 din OUG nr. 57/2019 se stabilește regula potrivit căreia:
„Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe.”

Această nouă prevedere legală instituie aceeași regulă ca și art. 109 din Legea nr. 188/1999, care a fost abrogat, ceea ce ar putea conduce la concluzia că Decizia nr.10/16.04.2018 pronunțată de Înalta Curte de Apel de Casație și Justiție în recurs în interesul legii este în continuare aplicabilă, fiind vorba de aceeași soluție legislativă.

Dar, spre deosebire de prevederile art. 109 din Legea nr. 188/1999, care se aplica cu titlu general tuturor categoriilor de funcționari publici, fără nici o excepție, motiv pentru care și Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit prin Decizia nr.10/16.04.2018 pronunțată în recurs în interesul legii că este aplicabilă și jandarmilor, în cazul art.536 din OUG nr 57/2019 există un text de lege care îl înlătură în mod expres de la aplicare în cazul unor categorii profesionale, fiind vorba de prevederile art.382 care stabilește că întreg Titlul II din Partea a VI a Codului Administrativ, nu se aplică unor categorii de personal bugetar, între care și jandarmii. Această excludere de la aplicare a întregului titlu din actul normativ este fără dubiu și exprimată în termeni clari și fără echivoc, neputând-se face o interpretare prin care să nu fie aplicabilă această excepție prevederilor art.536 care fac parte din titlul respectiv.

Ca urmare, spre deosebire de art. 109 din Legea nr. 188/1999, care a fost abrogat, prevederile art.536 din OUG nr 57/2019 nu au o aplicabilitate generală.

Din acest motiv, considerentele expuse de Înalta Curte de Casație și Justiție în Decizia nr.10/16.04.2018 pronunțată în recurs în interesul legii (par.99) în referire la art. 109 din Legea nr. 188/1999, care a fost abrogat, nu își mai păstrează aplicabilitatea în cazul art.536 din OUG nr 57/2019, având în vedere prevederile art.382 din același act normativ.

Aceasta nu înseamnă, însă, că litigiile privind raportul de serviciu al jandarmilor nu sunt niciodată de competența instanței de contencios administrativ, ci numai că trebuie identificat un alt temei legal decât art.536 din OUG nr 57/2019.

În aceste condiții, pornind de la natura raporturilor de serviciu ale jandarmilor, specifice funcției publice, trebuie verificat dacă există o altă prevedere legală care să dea în competența instanței de contencios administrativ litigiile privind drepturile salariale.

Astfel, în conformitate cu 35¹² din Legea nr. 80/1995, aplicabilă jandarmilor militari potrivit 23 al.3 din Legea nr. 550/2004, în materia litigiilor privind răspunderea disciplinară

rămân competente instanțele de contencios administrativ, în temeiul legii speciale; competența acestora se păstrează și în privința răspunderii materiale a militarilor potrivit art.43 din OG nr.12/1998.

În cazul litigiilor privind drepturile salariale ale jandarmilor, însă, nu există o normă specială care să dea soluționarea acestor litigii în competența instanțelor de contencios administrativ.

Dimpotrivă, potrivit art.1 lit.p) din Legea nr. 62/2011, prin conflict individual de muncă se înțelege „conflictul de muncă ce are ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații care decurg din contractele individuale și colective de muncă ori din acordurile colective de muncă și raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, precum și din legi sau din alte acte normative.”

Or, în conformitate cu art.36 (3) din Legea nr. 304/2004, în cadrul tribunalelor funcționează, între altele, secții sau, după caz, completuri specializate pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.

În lipsa unei definiții a conflictului de muncă în Legea nr. 304/2004, trebuie avută în vedere definiția dată de art.1 lit.p) din Legea nr. 62/2011.

Ca urmare, atunci când nu există o normă specială care să dea în competența instanțelor de contencios administrativ o anumită categorie de litigii care au ca obiect exercitarea unor drepturi care decurg din raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, completurile specializate în materia conflictelor de muncă, instituite prin art.36 (3) din Legea nr. 304/2004, sunt competente să soluționeze și aceste litigii, care se încadrează în definiția dată de art.1 lit.p) din Legea nr. 62/2011.”

În același sens: Curtea de Apel Constanța, s. I civ., sentința civilă nr. 12/C/3.03.2021; Curtea de Apel Constanța, s. I civ., sentința civilă nr. 15/CM/31.03.2021.

8. Curtea de Apel Bacău, s. II civ., contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 39/CC/7.05.2021:

„Statutul special al jandarmilor este reglementat de Legea nr. 550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române. Curtea de apel reține că în conformitate cu prevederile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 550/2004: „Personalul Jandarmeriei Române se compune din personal militar și personal contractual.”, iar potrivit alin. (2): „Personalul militar al Jandarmeriei Române este format din: cadre militare, elevi ai instituțiilor militare de învățământ, soldați și gradați profesioniști, militari în termen și militari cu termen redus.”. Totodată, conform alin. (3): „Cadrelor militare din Jandarmeria Română li se aplică

dispozițiile Legii nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare.” Potrivit art. 27 alin. (1) din aceeași lege, „În realizarea atribuțiilor ce îi revin, potrivit legii, personalul militar al Jandarmeriei Române este investit cu exercițiul autorității publice.”

Problema de drept referitoare la competența privind soluționarea cauzelor având ca obiect drepturile bănești solicitate de jandarmii din cadrul inspectoratului de jandarmi județean și pompierii din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, a fost dezlegată cu caracter obligatoriu de către Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii prin Decizia nr. 10/2018 :” În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 23 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române, cu modificările și completările ulterioare, art. 20 din Legea nr. 121/1996 privind organizarea și funcționarea Corpului Pompierilor Militari, cu modificările ulterioare, art. 15 alin. (2) și (3), art. 16, art. 17 și art. 18 din Ordonanța Guvernului nr. 88/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru situații de urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 363/2002, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 2 alin. (2) teza întâi, art. 5 alin. (1) lit. f) și g) și art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1, art. 4 - 6 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, sunt de competența instanțelor de contencios administrativ litigiile având ca obiect drepturile bănești solicitate de jandarmii din cadrul inspectoratului de jandarmi județean și pompierii din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, personal militar având statutul de cadre militare (ofițeri, maiștri militari și subofițeri) care își desfășoară activitatea în baza unor raporturi de serviciu, specifice funcționarilor publici cu statut special”.

Cu toate acestea, Curtea de Apel apreciază că cele statuate de către ÎCCJ prin decizia anterioară referitor la competența instanțelor de contencios administrativ privind soluționarea cauzelor având ca obiect drepturile bănești solicitate de jandarmii nu se aplică în prezenta cauză față de evoluția legislativă ulterioară pronunțării Deciziei nr. 10/2018.

Din dispozitivul Deciziei nr. 10/2018, dar și al considerentelor hotărârii, rezultă că în dezlegarea problemei de drept instanța supremă s-a raportat la art. 2 alin. (2) teza întâi, art. 5 alin. (1) lit. f) și g) și art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici. Deși art. 109 din Legea nr. 188/1999 a fost preluat în art. 536 din Codul administrativ (care este legislația aplicabilă în speță), și intrarea în vigoare a Codului administrativ nu a schimbat

natura juridică a raporturilor dintre părți care rămân raporturi de serviciu, excluderea acestei categorii de litigii din competența instanțelor de contencios administrativ rezultă din interpretarea și aplicarea coroborată a prevederilor art. 370 alin. (4) și ale art. 382 din Codul administrativ

Art. 382 reglementează categoriile de personal bugetar cărora nu li se aplică prevederile privind funcționarii publici: „Prevederile prezentului titlu nu se aplică următoarelor categorii de personal bugetar:[...] h) personalul militar;[...]”. Aceste dispoziții fac parte din Titlul II „Statutul funcționarilor publici” din Partea a VI-a a Codului administrativ „Statutul funcționarilor publici, prevederi aplicabile personalului contractual din administrația publică și evidența personalului plătit din fonduri publice”.

Titlul II cuprinde și art. 536 care reglementează competența de soluționare a cauzelor care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public, astfel încât rezultă că art. 536 nu se aplică categoriei personalului militar.

În plus, instanța constată că nici Legea nr. 550/2004, dar nici prevederile Legii nr. 80/1995 nu prevăd, cu caracter general, competența instanței de contencios administrativ în soluționarea litigiilor având ca obiect raportul de serviciu al cadrelor militare, situațiile punctuale reglementate de art. 3511, art. 3512 și art. 3514 din Legea nr. 80/1995 putând fi aplicate doar în ceea ce privește cazurile pentru care au fost edictate, respectiv contestarea sancțiunilor disciplinare. Pentru celelalte categorii de litigii, urmează a fi aplicate dispozițiile dreptului comun în materie reprezentate de prevederile art. 1 alin. (2) și art. 278 alin. (2) din Codul muncii: Codul muncii se aplică și raporturilor de muncă reglementate prin legi speciale, numai în măsura în care acestea nu conțin dispoziții specifice derogatorii (art. 1 alin. 2), prevederile acestui cod aplicându-se cu titlu de drept comun și acelor raporturi juridice de muncă neîntemeiate pe un contract individual de muncă, în măsura în care reglementările speciale nu sunt complete și aplicarea lor nu este incompatibilă cu specificul raporturilor de muncă respective, iar în conformitate cu art. 1 lit. p) din Legea dialogului social nr. 62/2011: „conflictul de muncă ce are ca obiect exercitarea unor drepturi sau îndeplinirea unor obligații care decurg din contractele individuale și colective de muncă ori din acordurile colective de muncă și raporturile de serviciu ale funcționarilor publici, precum și din legi sau din alte acte normative”.

II. Alte instanțe au stabilit competența de soluționare a cauzei în favoarea secțiilor sau a completurilor specializate în materia contenciosului administrativ din cadrul tribunalelor:

1. Curtea de Apel Oradea, s. I civ., sentința civilă nr. 28/PI/18.05.2020⁵:

„Curtea Constituțională, prin decizia nr. 34/2016, a statuat că militarii reprezintă o categorie specială de funcționari publici.

De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal, prin deciziile nr. 1303 din data de 13 martie 2014 și nr. 2014 din data de 14 mai 2015, a reținut că: "art. 6 din Legea nr. 80/1995 prevede în mod expres că în exercitarea atribuțiilor ce le revin potrivit legii și prevederilor regulamentelor militare, ofițerii, maiștrii militari și subofițerii sunt investiți cu exercițiul autorității publice, bucurându-se de protecție potrivit legii penale", astfel că raportul de serviciu al militarilor se configurează ca fiind unul supus dreptului public, motiv pentru care procesele în legătură cu acesta purtate în contradictoriu cu autoritatea publică în cadrul căreia funcționează se înscriu în sfera definiției contenciosului administrativ.

În același sens, prin decizia nr. 10/2018, pronunțată în recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că ceea ce particularizează în mod esențial raporturile de serviciu ale funcționarilor publici față de raporturile de muncă ale salariaților rezidă în faptul că funcționarii publici sunt purtători ai puterii publice, pe care o exercită în limitele funcției lor. [urmează citarea par. 92, 95 și 99 din această decizie]

Rezultă, din dispozitivul și considerentele deciziei nr. 10/2018 a Completului competent să judece recursul în interesul legii, că militarii reprezintă o categorie aparte de funcționari publici, fiindu-le aplicabile dispozițiile art. 109 din Legea nr. 188/1999 (în prezent art. 536 din O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ), cu titlu de drept comun, cu consecința atragerii competenței secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în privința soluționării tuturor cauzelor care au ca obiect raportul de serviciu al acestora, excepție făcând situațiile pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe.

În același sens, prin decizia nr. 23/2018, pronunțată în recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că „105. Se poate concluziona, deci, că atât militarii, astfel cum sunt prevăzuți la art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 121/1998, cât și militarii aflați în misiune în afara granițelor țării, prevăzuți de art. 9 din aceeași ordonanță, reprezintă o categorie specială de funcționari publici și, odată calificate raporturile acestora cu unitățile angajatoare ca fiind raporturi de serviciu, dreptul comun aplicabil este Legea nr. 188/1999, nemaifiind relevantă, în stabilirea competenței materiale a instanțelor judecătorești, ierarhia

⁵ <http://rolii.ro/hotarari/Sec337ebe49009780f00002a>

autorității publice emitente a actului administrativ contestat. [urmează citarea par. 107-109 din această decizie]

La data de 5 iulie 2019 a intrat în vigoare O.U.G. nr. 57/2019 privind Codul administrativ, care, la art. 536, reglementează, similar, competența de soluționare a cauzelor care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public în favoarea secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe.” – s.n.

2. Curtea de Apel Iași, s. I mas, sentința civilă nr. 12/10.11.2020⁶:

„Deoarece existența unui statut special nu exclude militarii din categoria de funcționari publici dispozițiile art. 382 litera h trebuie interpretate coroborat cu dispozițiile art 366, 380 dar și cu cele ale 536 din OUG nr 57/2019 potrivit cu care „Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe.”

Nici legea 50/1995, nici legea 153/2017 nu stabilesc o competență expresă a altei instanțe în soluționarea cauzelor care au ca obiect raportul de serviciu al militarilor iar dispozițiile art 269 Codul muncii nu constituie normă de atribuire expresă a competenței, astfel încât Curtea de Apel reține că prezentul litigiu vizează raportul de serviciu al funcționarului public, dat în competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului.”

3. Curtea de Apel Galați, scf, sentința civilă nr. 37/9.03.2021⁷:

„Referitor la natura raporturilor de muncă ale militarilor, instanța reține că, încă din anul 2009, ÎCCJ a pronunțat hotărâri prin care a statuat următoarele: "Prevederile Codului muncii nu sunt aplicabile militarilor, întrucât activitatea acestora se desfășoară exclusiv sub incidența statutului care reglementează drepturile și obligațiile cadrelor militare, astfel încât trimiterea la dispozițiile generale ale dreptului muncii nu pot fi reținute. Un argument în plus îl constituie dispozițiile art. 69 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: "Nu sunt considerate conflicte de drepturi, în sensul prezentei legi, conflictele dintre unitățile și persoanele care prestează diferite activități acestora, în temeiul altor contracte decât contractul individual de

⁶ <http://rolii.ro/hotarari/5fadf3e7c490092c03000049>

⁷ <http://rolii.ro/hotarari/6052c1e3c490094c05000034>

muncă" (Decizia civilă nr. 664 din 10 decembrie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal).

Tot astfel, prin alte două hotărâri judecătorești (Decizia nr. 1.303 din 13 martie 2014 și Decizia nr. 2.014 din 14 mai 2015, ambele pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal) - pentru a stabili competența soluționării litigiilor privind drepturile salariale pretinse de militari în favoarea instanței de contencios administrativ - instanța supremă a reținut că art. 6 din Legea nr. 80/1995 prevede în mod expres că, în exercitarea atribuțiilor ce le revin potrivit legii și prevederilor regulamentelor militare, ofițerii, maiștrii militari și subofițerii sunt investiți cu exercițiul autorității publice, bucurându-se de protecție potrivit legii penale, concluzia fermă fiind aceea că raportul de serviciu al militarilor este unul supus dreptului public, motiv pentru care procesele în legătură cu acesta, purtate în contradictoriu cu autoritatea publică în cadrul căreia funcționează, se înscriu în sfera definiției contenciosului administrativ.

Din punct de vedere al competenței materiale-procesuale, problema de drept a fost tranșată de ÎCCJ prin Decizia RIL nr.10/2018 care se aplică în mod direct și în prezenta cauză prin efectul considerentelor reținute de Înalta Curte (paragrafele 91,92,98). [...]

În consecință, prin prisma acestor considerente, în speță sunt aplicabile dispozițiile art.109 din Legea 188/1999, respectiv art. 536 din Codul administrativ, sens în care competența de judecată aparține secției de contencios administrativ și fiscal."

4. Curtea de Apel Craiova, s. I mas, sentința civilă nr. 15/15.03.2021⁸:

„Prin Decizia nr 10/2018 pronunțată de Inalta Curte de Casatie si Justitie intr-un recurs in interesul legii , obligatorie potrivit art 517, al 4 Cpc si citata de ambele sectii ale Tribunalului Dolj care si-au declinat competenta in soluționarea cauzei, s-a hotărât, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 23 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Legea nr. 550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române, cu modificările și completările ulterioare, art. 20 din Legea nr. 121/1996 privind organizarea și funcționarea Corpului Pompierilor Militari, cu modificările ulterioare, art. 15 alin. (2) și (3), art. 16, art. 17 și art. 18 din Ordonanța Guvernului nr. 88/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru situații de urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 363/2002, cu modificările și completările ulterioare, raportat la art. 2 alin. (2) teza întâi, art. 5 alin. (1) lit. f) și g) și art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind

⁸ <http://volii.ro/hotarari/60517063e49009ac1000002f>

Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 1, art. 4-6 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, ca sunt de competența instanțelor de contencios administrativ litigiile având ca obiect drepturile bănești solicitate de jandarmii din cadrul inspectoratului de jandarmi județean și pompierii din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, personal militar având statutul de cadre militare (ofițeri, maiștri militari și subofițeri) care își desfășoară activitatea în baza unor raporturi de serviciu, specifice funcționarilor publici cu statut special.

Din analiza considerentelor acestei decizii, rezulta ca atunci când instanța supremă a considerat că aceste litigii sunt de competența instanțelor de contencios administrativ a avut în vedere natura juridică a dreptului a cărui realizare s-a urmărit prin formularea cererilor de chemare în judecată, faptul că acest drept se află într-o legătură directă cu raporturile de serviciu avute de reclamanți, fiind asociat prestării activității în cadrul acestor raporturi juridice.

Drept urmare, în privința pompierilor și jandarmilor militari, având o astfel de perspectivă doctrinară și jurisprudențială, din coroborarea dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Constituția României, art. 4 lit. a) și art. 109 din Legea nr. 80/1995, care stabilesc că prevederile acestei legi se aplică și cadrelor militare din Ministerul Afacerilor Interne, precum și dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 188/1999, care prevăd că pot beneficia de statut special funcționarii publici care își desfășoară activitatea în serviciile publice, precum poliția și alte structuri ale Ministerului Afacerilor Interne, rezultă că aceste cadre militare pot fi asimilate funcționarilor publici cu statut special.

A reținut Înalta Curte ca ceea ce particularizează în mod fundamental și de netăgăduit raporturile de serviciu ale funcționarilor publici față de raporturile de muncă ale salariaților rezidă în faptul că funcționarii publici sunt purtători ai puterii publice, pe care o exercită în limitele funcției lor.

Legea nr. 550/2004 reglementează organizarea și Funcționarea Jandarmeriei Române, iar prin art. 27 alin. (1), prevede în termeni neechivoci că, în realizarea atribuțiilor ce îi revin, potrivit legii, personalul militar al Jandarmeriei Române este investit cu exercițiul autorității publice.

Cât timp s-a statuat deja că ceea ce particularizează în mod esențial raporturile de serviciu ale funcționarilor publici față de raporturile de muncă ale salariaților rezidă în faptul că funcționarii publici sunt purtători ai puterii publice, pe care o exercită în limitele funcției lor, față de conținutul dispozițiilor legale redate, se poate concluziona în sensul că jandarmii

militari intră în categoria funcționarilor publici cu statut special. Salariații, chiar încadrați la o autoritate sau instituție publică, nu dispun de astfel de atribuții de putere, ei putând fi priviți în raport cu atribuțiile pe care le exercită doar ca simpli prepuși ai angajatorului lor.

Este adevărat ca art 109 din Legea 188/1999, text de lege pe care instanța supremă și-a argumentat soluția în decizia în interesul legii nr 10/2018, a fost abrogat de prevederile art 597, al 2, litera b din OUG 57/2019 privind Codul Administrativ, însă aceleași dispoziții legale au fost preluate de art 536 din OUG 57/2019 -cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe, așa încât cele statuate de instanța supremă în considerarea prevederilor art 109 din Legea 188/1999 sunt pe deplin valabile și raportat la art 536 din Codul Administrativ.

Reținând, așadar, aplicabilitatea în speța a deciziei nr 10/2008, în soluționarea prezentului conflict de competență instanța are în vedere statuările Înaltei Curți de Casație și Justiție din respectiva decizie în sensul că doar personalul militar care are și statutul de cadru militar și căruia îi sunt aplicabile prevederile Legii nr. 80/1995 are statutul de funcționar public, astfel încât litigiile privind raporturile de serviciu, deci și cele privitoare la plata unor drepturi de natură salarială aparțin competenței instanțelor de contencios administrativ, potrivit art. 109 din Legea nr. 188/1999, întrucât, pe baza definiției din art. 2 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 188/1999, potrivit căreia funcționarul public este o persoană numită, în condițiile legii, într-o funcție publică, și a prevederilor art. 1 și art. 4-6 din Legea nr. 80/1995, cadrele militare - ofițeri, maiștri militari și subofițeri, indiferent de apartenența instituțională (Ministerul Apărării Naționale, Jandarmeria Română, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență și unitățile subordonate) - sunt persoane numite într-o funcție publică, deci o varietate a funcționarilor publici, iar prevederile Legii nr. 188/1999 le sunt aplicabile, cu titlu de reglementare generală, potrivit art. 1 alin. (1) din acest act normativ.

Faptul că Statutul cadrelor militare (Legea nr. 80/1995) nu îi denumeste ca atare, nu poate constitui un argument suficient pentru ca militarii să nu fie considerați funcționari publici, întrucât nici pentru alte categorii de personal reglementările statutare ale acestora nu utilizează termenul de funcționari publici (cum este cazul personalului de specialitate al instanțelor și parchetelor, funcționarii publici ai Corpului diplomatic și consular guvernați de Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, cu modificările ulterioare).

Pentru toate aceste considerente, în privința cadrelor militare la care s-a făcut referire, respectiv jandarmi, în lipsa unor prevederi speciale în Legea nr. 80/1995, dispozițiile art. 109 din Legea nr. 188/1999, respectiv art 536 din OUG 57/2019 sunt aplicabile cu titlu de drept comun pentru această categorie aparte de funcționari publici care beneficiază de un statut special.

Este adevărat ca potrivit art 382, litera h din Codul Administrativ, prevederi legale invocate de instanța de contencios administrativ în declinarea competenței în favoarea instanței de litigii de muncă, prevederile prezentului titlu nu se aplică următoarelor categorii de personal bugetar: personalul militar, însă ceea ce are în vedere textul legal invocat este faptul că partea a VI-a din Codul Administrativ care reglementează statutul funcționarilor publici, prevederi aplicabile personalului contractual din administrația publică și evidența personalului plătit din fonduri publice nu se aplică personalului militar al cărui statut este reglementat de Legea 80/1995 privind statutul cadrelor militare. În sensul reglementării unor statute speciale pentru funcționarii publici sunt și prevederile art 380 din OUG 57/2019, fără ca prin aceasta să se modifice competența conferită de art 536 din Codul Administrativ instanțelor de contencios administrativ.”

În același sens, CA Craiova, s. I mas, sentința civilă nr. 18/6.04.2021⁹; CA Craiova, s. I mas, sentința civilă nr. 34/3.11.2020¹⁰; CA Craiova, s. I mas, sentința civilă nr. 3/20.01.2021¹¹.

5. Curtea de Apel București, s. VII mas, sentința civilă nr. 16/25.02.2021¹²;

„Reclamanta este ofițer în cadrul Jandarmeriei Române, raporturile acestora de serviciu fiind guvernate de Legea nr.80/1995 privind statutul cadrelor militare, având calitatea de funcționar public cu statut special.

Această calitate determină aplicarea în cauză, din punct de vedere al calificării litigiului și stabilirii competenței materiale de soluționare, a dispozițiilor art.536 din Codul administrativ.

Într-adevăr, art.382 din Codul administrativ exclude aplicarea respectivului titlu unor categorii de bugetari, cum este și personalul militar, confirmându-se deci dispozițiile normelor speciale ce privesc acest tip de personal. Așa fiind, art.382 mai sus amintit nu vizează normele procedurale privitoare la competența de soluționare a unor astfel de litigii, ci doar aplicarea

⁹ <http://rolii.ro/hotarari/607107a5e49009dc06000033>

¹⁰ <http://rolii.ro/hotarari/5fa216cce49009700a00005a>

¹¹ <http://rolii.ro/hotarari/601229a7e49009dc1100004d>

¹² <http://rolii.ro/hotarari/603efb05e49009a00e000092>

prevederilor speciale a regulilor ce guvernează cariera profesională a acestora, în speță ale Legii nr.80/1995. Nu se poate reține că art. 382 alin. (1) lit. h) din Codul administrativ, potrivit căruia: Prevederile prezentului titlu nu se aplică următoarelor categorii de personal bugetar: (...) h) personalul militar înlătură competența funcțională de soluționare a cauzei a secției de contencios administrativ și fiscal.

Aceasta întrucât dispoziția legală se interpretează în sensul că statutul funcționarului public nu se aplică și cadrelor militare, al căror statut este reglementat prin dispoziții speciale. În acest sens, art. 370 alin. (4) din Codul administrativ prevede următoarele: (4) Stabilirea posturilor în regim de funcție publică este obligatorie, în măsura în care sunt îndeplinite activități prevăzute la alin. (1) - (3), cu excepția posturilor aferente personalului din categoriile prevăzute la art. 382 lit. c), h) și i), precum și a posturilor din cadrul autorităților autonome, pentru care categoriile de personal sunt stabilite prin legislația specială.

Atât timp cât norma specială nu stabilește o altă competență de soluționare a acestor cauze, sunt și rămân aplicabile dispozițiile de drept comun în materia funcționarilor publici, respectiv soluționarea unor astfel de litigii de către instanța de contencios administrativ, păstrându-și pe deplin incidența decizia nr.10/16.04.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, fiind de competența instanțelor de contencios administrativ litigiile având ca obiect drepturile bănești solicitate de jandarmii din cadrul inspectoratului de jandarmi județean și pompierii din cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, personal militar având statutul de cadre militare (ofițeri, maiștri militari și subofițeri) care își desfășoară activitatea în baza unor raporturi de serviciu, specifice funcționarilor publici cu statut special. De asemenea, s-a concluzionat că statutul de cadru militar implică existența unui raport de serviciu specifice funcționarilor publici cu statut special, iar litigiile privind raporturile de serviciu determină competența reglementată de art. 109 din Legea nr. 188/1999. În prezent acest act normativ este abrogat, prin Codul administrativ, însă dispozițiile art. 109 menționat se regăsesc în art. 536 din Codul administrativ, fiind preluate ca atare, motiv pentru care considerentele indicate anterior rămân valabile.

Reclamanta din prezenta cauză în perioada de referință și-a desfășurat activitatea în baza unor raporturi de serviciu, iar nu în baza unor raporturi de muncă reglementate de legislația muncii.

În ceea ce privește competența funcțională a instanței de contencios administrativ, se reține că art. 536 din Codul administrativ este incident prin prisma faptului că litigiul privește

un raport de serviciu specific funcționarilor publici cu statut special, ci nu un raport de muncă reglementat de legislația muncii.

Astfel, potrivit art.266 Codul muncii: „Jurisdicția muncii are ca obiect soluționarea conflictelor de muncă cu privire la încheierea, executarea, modificarea, suspendarea și încetarea contractelor individuale sau, după caz, colective de muncă prevăzute de prezentul cod, precum și a cererilor privind raporturile juridice dintre partenerii sociali, stabilite potrivit prezentului cod.”

Curtea reține totodată definiția dată de Codul muncii litigiului de muncă: conflictul dintre salariat și angajator privind interesele cu caracter economic, profesional sau social ori drepturile rezultate din desfășurarea raporturilor de muncă (art.231 Codul muncii). Rezultă astfel că între partenerii sociali poate interveni un conflict de muncă doar ulterior dobândirii statutului de salariat, respectiv angajator, prin încheierea contractului individual de muncă. În lipsa raportului juridic de muncă, litigiul dintre doi subiecți de drept are, în mod evident, o altă natură.

În cauza de față, în lipsa unui contract individual de muncă încheiat între părți, drepturile salariale ale funcționarului public cu statut special sunt stabilite prin act administrativ cu caracter individual emis de către autoritatea publică în cadrul căreia prestează serviciul public.

Prin urmare nu există nici un temei legal pentru care prezenta cerere de chemare în judecată ar trebui calificată ca și litigiu de muncă, competența de soluționare a pricinii revenind instanței de contencios administrativ.” – s.n.

În același sens: Curtea de Apel București, s. VII cmas, sentința civilă nr. 8/5.02.2021¹³.

6. Curtea de Apel București, s. VII cmas, sentința civilă nr. 55/24.11.2020¹⁴:

„În soluționarea conflictului negativ de competență, Curtea are în vedere cele reținute de instanța supremă în considerentele Deciziei nr. 10/2018 din 16.04.2018 pronunțată de Completul Competent să judece recursul în interesul legii, respectiv că ceea ce particularizează în mod esențial raporturile de serviciu ale funcționarilor publici față de raporturile de muncă ale salariaților rezidă în faptul că funcționarii publici sunt purtători ai puterii publice, pe care o exercită în limitele funcției lor și că personalul militar, care are și

¹³ <http://rolii.ro/hotarari/60234c74e490097c19000082>

¹⁴ <http://rolii.ro/hotarari/5fdd7604e49009e80e00002f>

statutul de cadru militar și căruia îi sunt aplicabile prevederile Legii nr. 80/1995 are statutul de funcționar public.

Este adevărat că ulterior pronunțării Deciziei nr. 10/2018 a ICCJ- Completul Competent să judece recursul în interesul legii, a intrat în vigoare OUG nr. 57/2019 din 3 iulie 2019 privind Codul administrativ care, prin dispozițiile art. 597 alin 2 a abrogat expres Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici (cu excepția anumitor prevederi).

Dispozițiile art. 109 din Legea nr. 188/1999, potrivit cărora „Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe” se regăsesc cu un conținut identic în prevederile art. 536 din OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ.

Așadar, chiar dacă la data introducerii cererii de chemare în judecată, erau în vigoare prevederile art. 536 din OUG nr. 57/2019, fiind abrogate prevederile art.109 din Legea nr. 188/1999 cu privire la care a fost pronunțată soluția de interpretare din Decizia 10/2018 a instanței supreme, se menține pe deplin argumentația din această decizie cu privire la statutul de funcționar public cu statut special al militarului, ceea ce, coroborat cu dispozițiile art. 366 din Codul administrativ, atrage competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului pentru judecarea litigiilor care derivă din raportul de serviciu special al acestuia.”

În același sens: Curtea de Apel București, s. VII cmas, sentința civilă nr. 9/9.02.2021¹⁵; Curtea de Apel București, s. VII cmas, sentința civilă nr. 57/8.12.2020¹⁶.

7. Curtea de Apel București, s. VII cmas, sentința civilă nr. 22/29.03.2021¹⁷:

„Prin urmare, cum Codul administrativ, aprobat prin OUG nr.57/2019, act normativ ulterior, nu exclude personalul militar din categoria funcționarilor publici ci, dimpotrivă, confirmă statutul special al acestei categorii de personal, care implică exercitarea unei funcții publice, este logic ca toate considerentele ÎCCJ să fie avute în vedere.

În baza art.365 alin.2 lit.b din Codul administrativ, dispozițiile cuprinse în Partea a VI-a Statutul funcționarilor publici se aplică funcționarilor publici, personalului angajat cu contract individual de muncă sau cu contract de management, precum și altor categorii de personal plătit din fonduri publice, iar printre funcționarii publici care pot beneficia de statute

¹⁵ <http://rolii.ro/hotarari/60386464e49009e810000075>

¹⁶ <http://rolii.ro/hotarari/5fde1b21e49009240900003a>

¹⁷ <http://rolii.ro/hotarari/606d11e5e490092c10000056>

proprii, art.380 alin.1 lit.e enumeră și funcționarii care îndeplinesc activitățile prevăzute la art. 370 alin. (3), în cadrul instituțiilor din sistemul de ordine publică și securitate națională.

Într-adevăr, potrivit art. 536 din Codul administrativ, competența de soluționare a cauzelor care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public revine secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe, dar art. 382 din Codul administrativ nu poate fi interpretat în sensul excluderii cadrelor militare din categoria funcționarilor publici, deoarece o asemenea interpretare ar contrazice celelalte reglementări ale Codului administrativ, precitate, care recunosc valabilitatea statutelor speciale ale unor categorii de funcționari publici, precum statutele speciale aplicabile serviciilor diplomatice și consulare și instituțiilor din sistemul de ordine publică și securitate națională, dar nici în sensul inaplicabilității în cazul acestei categorii de personal a prevederilor din art. 536, care stabilesc în competența de soluționare a instanțelor de contencios administrativ și fiscal a cauzelor care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public, pentru simplul motiv că articolul respectiv este inserat în Titlul II al Codului administrativ.”

8. Curtea de Apel București, s. VII cmas, sentința civilă nr. 56/3.12.2020¹⁸:

„Nu se poate reține că art. 382 alin. (1) lit. h) din Codul administrativ, potrivit căruia: Prevederile prezentului titlu nu se aplică următoarelor categorii de personal bugetar: (...) h) personalul militar înlătură competența funcțională de soluționare a cauzei a secției de contencios administrativ și fiscal.

Aceasta întrucât dispoziția legală se interpretează în sensul că statutul funcționarului public nu se aplică și cadrelor militare, al căror statut este reglementat prin dispoziții speciale. În acest sens, art. 370 alin. (4) din Codul administrativ prevede următoarele: (4) Stabilirea posturilor în regim de funcție publică este obligatorie, în măsura în care sunt îndeplinite activități prevăzute la alin. (1) - (3), cu excepția posturilor aferente personalului din categoriile prevăzute la art. 382 lit. c), h) și i), precum și a posturilor din cadrul autorităților autonome, pentru care categoriile de personal sunt stabilite prin legislația specială.

În ceea ce privește competența funcțională a instanței de contencios administrativ, reținem că art. 536 din Codul administrativ este incident prin prisma faptului că litigiul privește un raport de serviciu specific funcționarilor publici cu statut special, ci nu un raport de muncă reglementat de legislația muncii.”

¹⁸ <http://rolii.ro/hotarari/5ff3d2f3e49009fc19000086>

9. Curtea de Apel Constanța, s. I civ., sentința civilă nr. 14/CM/26.10.2020:

„Aspectul aflat în divergență a rezultat din interpretarea noilor reglementări introduse de Codul administrativ adoptat prin OUG nr.57/2019, mai precis prin art.382 alin.1 lit. h (potrivit cu care *„Prevederile prezentului titlu (Titlul II – Statutul funcționarilor publici – sn) nu se aplică următoarelor categorii de personal bugetar: (...) h) personalul militar”*) prin raportare la prevederile art. 366 din același act normativ și la actualitatea statuărilor din cuprinsul Deciziei nr. 10/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Completul competent să judece recursul în interesul legii (referitoare la stabilirea competenței instanțelor de contencios administrativ în litigiile având ca obiect drepturile bănești solicitate de jandarmi care își desfășoară activitatea în baza unor raporturi de serviciu, specifice funcționarilor publici cu statut special).

Sub un prim aspect, Curtea observă că prevederile art.109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, abrogată prin intrarea în vigoare a OUG nr.57/2019 – Codul administrativ, potrivit cu care *„Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe”* au fost preluate, în mod identic de prevederile art. 536 din noul Cod administrativ. Prin urmare, sub aspectul calificării raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici, chiar cu statut special, ca fiind raporturi specifice funcției publice, aflate sub jurisdicția contenciosului administrativ, noul act normativ nu a produs nicio schimbare.

Pe de altă parte, viziunea instanței supreme expusă în considerentele Deciziei nr.10/2018 (pentru care se pune problema actualității după abrogarea Legii nr.188/1999) este una coerentă și afirmată în mod constant de-a lungul timpului. Astfel Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că: *„Prevederile Codului muncii nu sunt aplicabile militarilor, întrucât activitatea acestora se desfășoară exclusiv sub incidența statutului care reglementează drepturile și obligațiile cadrelor militare, astfel încât trimiterile la dispozițiile generale ale dreptului muncii nu pot fi reținute”*(par.72); că *„art. 6 din Legea nr. 80/1995 prevede în mod expres că, în exercitarea atribuțiilor ce le revin potrivit legii și prevederilor regulamentelor militare, ofițerii, maiștrii militari și subofițerii sunt investiți cu exercițiul autorității publice, bucurându-se de protecție potrivit legii penale, concluzia fermă fiind aceea că raportul de serviciu al militarilor este unul supus dreptului public, motiv pentru care procesele în legătură cu acesta, purtate în contradictoriu cu autoritatea publică în cadrul căreia funcționează, se înscriu în sfera definiției contenciosului administrativ”*; că *„atunci când*

instanțele care au considerat că aceste litigii sunt de competența instanțelor de contencios administrativ au avut în vedere natura juridică a dreptului a cărui realizare s-a urmărit prin formularea cererilor de chemare în judecată, faptul că acest drept se află într-o legătură directă cu raporturile de serviciu avute de reclamant, fiind asociat prestării activității în cadrul acestor raporturi juridice”(par.81); respectiv că „Pentru a califica raporturile juridice de muncă aflate în discuție, respectiv pentru a constata existența unor raporturi de serviciu specifice funcției publice, instanța supremă, în jurisprudența sa de unificare, a realizat o analiză complexă, bine fundamentată, din considerentele deciziilor pronunțate rezultând că au fost avute în vedere mai multe aspecte: consacrarea normativă a funcției exercitate, calificarea expresă a acesteia și a persoanelor care o exercită, ca funcționari publici, atribuțiile specifice funcției exercitate, precum și încadrarea în criteriile prevăzute de art. 2 alin. (1) - (3), art. 4 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 188/1999” (par.82).

Aceste din urmă prevederi se regăsesc preluate în cuprinsul dispozițiilor art. 370-371, art.374 și 382 din Codul administrativ.

Noua reglementare din Codul administrativ nu conține prevederi care să conducă la concluzia că această viziune nu mai este de actualitate.

În al doilea rând, Curtea are în vedere că dispozițiile art.382 care exclud anumite categorii de personal bugetar de la aplicarea prevederilor privind funcționarii publici (printre care și militarii - sn) sunt situate la sfârșitul capitolului destinat prevederilor generale referitoare la prerogativa de putere publică, funcția publică și principiile exercitării acesteia, corpul funcționarilor și exercitarea raporturilor de serviciu și imediat după reglementarea privind statutele speciale ale funcționarilor publici și condițiile de derogare ale acestor statute de la prevederile generale.

Interpretând sistematic aceste prevederi, se reține că legiuitorul a prevăzut, pe de o parte, posibilitatea ca pentru anumite categorii de funcționari publici, enumerate în art. 380 din Cod să existe prevederi speciale de reglementare ale statutului profesional, pentru care derogarea trebuie să se încadreze în condițiile impuse prin art. 381 din Cod, iar pe de altă parte, că există o altă categorie de funcționari publici, cei cuprinși în art. 382 din Cod, care se sustrag statutului general reglementat de codul administrativ, dar și de la cel derogator (prevăzut de art.381- sn), dar care rămân titulari ai funcției publice, îndeplinind toate caracteristicile enumerate în Decizia nr. 10/2018 a Inaltei Curți de Casație și Justiție (paragraful 94).

Reclamantul face parte dintr-o astfel de categorie. Statutul său special de militar este reglementat prin Legea nr.550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române

și prin Legea nr.80/1995 privind statutul cadrelor militare cu modificările și completările aferente, aceasta din urmă fiind aplicabilă deopotrivă în virtutea dispoziției de la art.382.

Niciunul dintre aceste acte normative nu stabilește competența instanțelor de drept comun civile în privința raporturilor de serviciu ale militarilor, așa cum se va arăta în continuare.

În ceea ce privește statutul special, relevant este faptul că prin conținutul art.382 Cod administrativ se recunoaște militarilor acest statut, în baza căruia sunt excluși de la aplicarea prevederilor privind funcționarii publici (conform denumirii marginale a articolului - **Categorii de personal bugetar cărora nu li se aplică prevederile privind funcționarii publici**), fără însă ca acest statut să înlăture prerogativa de putere publică a activității exercitate. [se citează în continuare art. 370 alin. 3 lit. e) și h) și art. 380 alin. 4 și 5 din Codul administrativ]

În concluzie, Codul administrativ prevede că statutul special al militarilor este reglementat distinct de cel al funcționarilor publici și acesta presupune: un cadru legal distinct, managementul carierei, răspunderea administrativă, încheierea acordurilor colective.

În acord cu art. 382, militarilor - categorie de personal bugetar cu statut special - nu li se aplică prevederile privind funcționarii publici, care sunt expuse în continuarea acestui articol în discuție, dar în cuprinsul aceluiași titlu (Titlul II Statutul funcționarilor publici): [urmează titlurile capitolelor II-X din acest titlu]

În raport de specificul acestor reglementări cuprinse în capitolele mai sus menționate este cert motivul pentru excluderea militarilor și a altor categorii de personal bugetar de la aplicarea prevederilor privind funcționarii publici, fiind incompatibil, spre exemplu, statutul magistraților (categorie de asemenea exceptată potrivit art.382) cu dispozițiile anterior referite.

Din acest motiv nu se impune să dăm valențe suplimentare art.382 Cod administrativ, peste ceea ce a intenționat legiuitorul, respectiv clarificarea împrejurării să dispozițiile speciale referitoare la drepturile/ obligațiile/ cariera/ răspunderea aplicabile funcționarilor publici nu îi privesc și pe cei enumerați în cuprinsul art.382.

În ceea ce privește competența instanței de judecată, reglementarea statutului în mod distinct nu presupune în mod obligatoriu o dispoziție derogatorie privind jurisdicția aplicabilă. Astfel în privința jurisdicției Curtea mai reține că în titlul următor din Codul administrativ este reglementată situația personalului contractual.

Astfel, potrivit Titlului III Personalul contractual din autoritățile și instituțiile publice: „Art. 562 - Alte dispoziții legale aplicabile personalului contractual - *Dispozițiile prezentului*

titlu se completează cu prevederile legislației muncii, precum și cu reglementările de drept comun civile, administrative sau penale, după caz.”

Rezultă cu puterea evidenței astfel că ori de câte ori legiuitorul a dorit chiar în cuprinsul Codului administrativ atribuirea unei competențe speciale a prevăzut expres această situație derogatorie, cum este în cazul personalului contractual.

Concluzia este confirmată și de dispozițiile art. 536 Cod administrativ, care stabilesc competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, de principiu, pentru cauzele având ca obiect raporturile de serviciu ale funcționarului public și doar excepțional, competența altor instanțe, atunci când este prevăzută **expres** o astfel de derogare de jurisdicție.

Rămâne de stabilit în consecință dacă pentru personalul cu statut special, care nu este contractual, se aplică dispozițiile de jurisdicție de drept comun în materie de contencios administrativ, în acord cu prevederile art.366 Cod administrativ (fiind în discuție prerogativa de putere publică a activității exercitate - „Prezenta parte constituie cadrul general în materia funcției publice și a funcționarilor publici și se aplică și funcționarilor publici cu statut special, acolo unde legea specială nu prevede altfel”) sau dispozițiile din legislația muncii.

În acest sens, Curtea reține că potrivit Legii 550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române: „Cap. IV- Personalul Jandarmeriei Române - Art. 23 (1) Personalul Jandarmeriei Române se compune din *personal militar și personal contractual*. (...) (6) *Personalul contractual este supus reglementărilor din legislația muncii, în măsura în care prin prezenta lege nu se dispune altfel.*”

Prin urmare se constată că și în actul care reglementează statutul special al jandarmilor prevederea privind aplicabilitatea legislației muncii este incidentă exclusiv personalului contractual, derogare expresă de jurisdicție în acord cu art.536 Cod administrativ.

Interpretând *per a contrario* aceste dispoziții, este fără putință de tăgadă că dezlegările privind competența din cuprinsul Deciziei RIL 10/2018 sunt de actualitate, cele statuate în considerentele acestei decizii nefiind în nicio formă afectate de prevederile în vigoare ale Codului administrativ, întrucât rațiunile care au stat la baza interpretării art.109 din Legea nr.188/1999 privind Statul funcționarilor publici (abrogată) se transpun egal în interpretarea art.536 raportat la art.366 și art.382 Cod administrativ.

Mai mult decât atât, ca argument a fortiori, Curtea reține că noile modificări aduse statutului cadrelor militare, prin Legea nr.101/2019, stabilesc expres competența instanței de contencios administrativ în cadrul procedurii de sancționare disciplinară, o materie care își

găsește reglementarea generală în Codul muncii, dar pentru a cărui jurisdicție legiuitorul nu a optat.

Plecând de la principiul potrivit căruia competența are un caracter exclusiv, în sensul că una și aceeași atribuție (jurisdicțională) trebuie să aparțină unei singure autorități, în lipsa unor prevederi speciale și exprese, în sensul cerut de art.536 Cod administrativ, dispozițiile privind competența instanței de contencios administrativ trebuie să se aplice cu titlu de drept comun pentru această categorie aparte de funcționari cu statut special.”

În același sens: Curtea de Apel Constanța, s. I civ., sentința civilă nr. 15/CM/26.10.2020; Curtea de Apel Constanța, s. I civ., sentința civilă nr. 26/CM/15.12.2020.

10. Curtea de Apel Constanța, s. I civ., sentința civilă nr. 10/CM/6.10.2021:

„Sub un prim aspect, Curtea observă că prevederile art. 109 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, abrogată prin intrarea în vigoare a OUG nr. 57/2019 – Codul administrativ, potrivit cu care „Cauzele care au ca obiect raportul de serviciu al funcționarului public sunt de competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, cu excepția situațiilor pentru care este stabilită expres prin lege competența altor instanțe” au fost preluate, în mod identic de prevederile art. 536 din noul Cod administrativ. Prin urmare, sub aspectul calificării raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici, chiar cu statut special, ca fiind raporturi specifice funcției publice, aflate sub jurisdicția contenciosului administrativ, noul act normativ nu a produs nicio schimbare.

Apoi, viziunea instanței supreme expusă în considerentele Deciziei nr. 10/2018 (pentru care se pune problema actualității după abrogarea Legii nr. 188/1999) este una coerentă și afirmată în mod constant de-a lungul timpului. Astfel Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că: „Prevederile Codului muncii nu sunt aplicabile militarilor, întrucât activitatea acestora se desfășoară exclusiv sub incidența statutului care reglementează drepturile și obligațiile cadrelor militare, astfel încât trimiterile la dispozițiile generale ale dreptului muncii nu pot fi reținute”(parg.72); că „art. 6 din Legea nr. 80/1995 prevede în mod expres că, în exercitarea atribuțiilor ce le revin potrivit legii și prevederilor regulamentelor militare, ofițerii, maiștrii militari și subofițerii sunt investiți cu exercițiul autorității publice, bucurându-se de protecție potrivit legii penale, concluzia fermă fiind aceea că raportul de serviciu al militarilor este unul supus dreptului public, motiv pentru care procesele în legătură cu acesta, purtate în contradictoriu cu autoritatea publică în cadrul căreia funcționează, se înscriu în sfera definiției contenciosului administrativ”; că „atunci când instanțele care au considerat că aceste litigii sunt de competența instanțelor de contencios administrativ au avut

în vedere natura juridică a dreptului a cărui realizare s-a urmărit prin formularea cererilor de chemare în judecată, faptul că acest drept se află într-o legătură directă cu raporturile de serviciu avute de reclamant, fiind asociat prestării activității în cadrul acestor raporturi juridice”(parg.81); respectiv că „ Pentru a califica raporturile juridice de muncă aflate în discuție, respectiv pentru a constata existența unor raporturi de serviciu specifice funcției publice, instanța supremă, în jurisprudența sa de unificare, a realizat o analiză complexă, bine fundamentată, din considerentele deciziilor pronunțate rezultând că au fost avute în vedere mai multe aspecte: consacrarea normativă a funcției exercitate, calificarea expresă a acesteia și a persoanelor care o exercită, ca funcționari publici, atribuțiile specifice funcției exercitate, precum și încadrarea în criteriile prevăzute de art. 2 alin. (1) - (3), art. 4 alin. (1) și art. 6 din Legea nr. 188/1999”(parg.82).

Aceste din urmă prevederi se regăsesc preluate în cuprinsul dispozițiilor art. 370-371, art.374 și 382 din Codul administrativ.

Noua reglementare din Codul administrativ nu conține prevederi care să conducă la concluzia că această viziune nu mai este de actualitate.

Pe de altă parte, Curtea învederează că dispozițiile art. 382 care exclud anumite categorii de personal bugetar de la aplicarea prevederilor privind funcționarii publici (printre care și militarii -sn) sunt situate la sfârșitul capitolului destinat prevederilor generale referitoare la prerogativa de putere publică, funcția publică și principiile exercitării acesteia, corpul funcționarilor și exercitarea raporturilor de serviciu și imediat după reglementarea privind statutele speciale ale funcționarilor publici și condițiile de derogare ale acestor statute de la prevederile generale.

Interpretând sistematic aceste prevederi, se reține că legiuitorul a prevăzut, pe de o parte, posibilitatea ca pentru anumite categorii de funcționari publici, enumerate în art.380 din Cod să existe prevederi speciale de reglementare ale statutului profesional, pentru care derogarea trebuie să se încadreze în condițiile impuse prin art. 381 din Cod, iar pe de altă parte, că există o altă categorie de funcționari publici, cei cuprinși în art. 382 din Cod, care se sustrag statutului general reglementat de codul administrativ, dar și de la cel derogator (prevăzut de art.381- sn) dar care rămân titulari ai funcției publice, îndeplinind toate caracteristicile enumerate în Decizia nr. 10/2018 a Inaltei Curți de Casație și Justiție (paragraful 94).

Reclamantul face parte dintr-o astfel de categorie. Statutul său special de militar este reglementat prin Legea nr. 550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române și prin Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare cu modificările și

completările aferente, aceasta din urmă fiind aplicabilă deopotrivă în virtutea dispoziției de la art. 109.

Niciunul dintre aceste acte normative nu stabilește competența instanțelor de drept comun civile în privința raporturilor de serviciu ale militarilor.

Relevante rămân prevederile art. 536 din noul Cod administrativ care stabilesc competența secției de contencios administrativ și fiscal a tribunalului, de principiu, pentru cauzele având ca obiect raporturile de serviciu ale funcționarului public și doar excepțional, competența altor instanțe, atunci când este prevăzută expres o astfel de derogare.

Mai mult decât atât, Curtea observă că noile modificări aduse statutului cadrelor militare, prin Legea nr.101/2019, stabilesc expres competența instanței de contencios administrativ în cadrul procedurii de sancționare disciplinară, o materie care își găsește reglementare generală și în Codul muncii, dar pentru a cărei jurisdicție legiuitorul nu a optat.

Plecând de la principiul potrivit căruia competența are un caracter exclusiv, în sensul că una și aceeași atribuție (jurisdicțională) trebuie să aparțină unei singure autorități, în lipsa unor prevederi speciale și exprese, în sensul cerut de art.536 Cod administrativ, dispozițiile privind competența instanței de contencios administrativ trebuie să se aplice cu titlu de drept comun pentru această categorie aparte de funcționari cu statut special.

În fine, trebuie menționat că nu întâmplător legiuitorul a prevăzut că derogarea de la competența instanței de contencios administrativ trebuie prevăzută expres, întrucât atunci când a fost cazul, o astfel de competență derogatorie a fost stipulată ca atare, cum este cazul personalului contractual angajat în cadrul Jandarmeriei Române, suspus legislației muncii potrivit dispozițiilor art. 23 alin. 6 din Legea nr. 550/2004.”

În același sens: Curtea de Apel Constanța, s. I civ., sentința civilă nr. 13/CM/26.10.2020.

11. Curtea de Apel Bacău, s. II civ., contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 38/CC/27.04.2021:

„Este adevărat că potrivit art. 382 lit. h din Codul administrativ: Prevederile prezentului titlu nu se aplică următoarelor categorii de personal bugetar: h) personalul militar. Aceste dispoziții legale nu au decât rolul de a sublinia faptul că statutul cadrelor militare este reglementat prin legi speciale, în acest sens fiind Legea nr. 550/2004 privind organizarea și funcționarea Jandarmeriei Române, cu modificările și completările ulterioare și Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare.

Relevant este în acest sens că după publicarea în Monitorul Oficial a Deciziei nr. 10/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul competent să judece recursul în interesul legii, Legea nr 80/1995 a fost modificată prin Legea nr. 101/2019.

Printre modificările aduse Legii 80/1995 se numără și cele ce vizează răspunderea disciplinară a cadrelor militare - art. 35 ind. 10 alin. 2, așa cum a fost introdus prin Legea nr. 101/2019 stabilind în mod expres faptul că actul prin care este aplicată sancțiunea disciplinară este un act administrativ „(2) Actul administrativ de aplicare a sancțiunii disciplinare se emite, în formă scrisă, de comandantul/șeful care are competențe de aplicare a acesteia și se comunică în scris celui sancționat.)” revenind instanței de contencios administrativ competența de soluționare a acțiunilor prin care sunt contestate sancțiunile aplicate, așa cum prevede în mod expres art. 35 ind. 11 alin. 3 și 35 ind. 12 din lege. Rezultă așadar intenția legiuitorului de a da în competența instanței de contencios administrativ litigiile ce țin de cariera cadrelor militare.

Nu poate fi primită teza potrivit căreia actele emise de autoritățile publice care vizează cariera cadrelor militare, cum sunt cele privind acordarea gradelor militare, trecerea în rezervă, degradarea militară, sancționarea, fiind acte administrative în sensul art. 2 lit. c din Legea nr. 554/2004 să fie supuse cenzurii instanței de contencios administrativ, în timp ce acțiunile care au ca obiect acordarea unor drepturi bănești (acțiuni formulate de aceleași cadre militare) să fie date în competența completelor specializate în soluționarea litigiilor de muncă.”

*

Rezultă așadar o practică judiciară neunitară statornicită, persistentă în timp, motiv pentru care, în vederea unificării acesteia, solicităm pronunțarea unei decizii în interesul legii.

Anexăm hotărârile judecătorești citate, extrase din aplicația Ecris.

Pentru Colegiul de conducere al Curții de Apel Constanța,

Semnează Președinte,

Judecător Marius Cristian EPURE

